

кѣшитѣ имъ. Зарадъ това никакъ са непомислихъ да е влѣзълъ нѣкой крадецъ отъ вѣнъ, а вѣрвахъ че тая работа е извършена отъ вѣтрѣ. И тѣй си мълчахъ, а само тукъ тамъ лахасвахъ кой какви пари зема и дава.

Веднѣжъ докато сѣдѣхъ на едно мѣсто двамата оня търговци, на които бѣхъ са открали паритѣ, на какво зехъ да си приказватъ и току си въздишахъ, безъ да са знаятъ кому какво е дошло на главата. По едно врѣме единий продума на оногова и рече: »пріятелю, азъ си имамъ голѣма грижа и зато ми е усилно, та си въздишамъ, а какво имашъ, та глѣдамъ и тебѣ май не ти е твърдѣ добрѣ!«

— »Ти да знаешъ моята скърбъ каква е но не е за казваніе, защото и да обадижъ никоий нѣма да ми помогне, нито ще повѣрва ако му кажъ болката си,« издума търговецътъ нажалено.

— »Че и моята скърбъ е тѣкмо такава я, отговори другий; кажи да чюжъ та послѣ и азъ щѣ ти обадижъ примѣждіето си.«

Тогава си исказахъ единъ другиму какъ имъ са загубили паритѣ и дрѣ. Тѣй додѣто си приказвахъ онзи нечестивъ діаволъ ги слушалъ отъ стѣрна, прѣсторенъ пакъ на човѣкъ. Той са доближи при двамата и ги запита какви бѣхъ паритѣ и сѣндѣцитѣ имъ, що сѣ открали. »Азъ видяхъ, казалъ имъ, у одного таквизъ и таквизъ сѣндѣци и ми са чини да сѣ вашитѣ;« той имъ посочи мѣстото и човѣка, послѣ каза: идете право у онзи кѣща, влѣзте и поразглѣдайте у еди коя си стая, тамъ ще намѣрите загубеното си.

Тогава двамата оня човѣци, обрадвани, поблагодарихъ на оногова (който бѣше сѣщій діаволъ) и станахъ оттамъ та отидохъ право на сѣдника, комуто и приказахъ случката. Втарасо са испратихъ сѣднически хора, които, придружени отъ двамата оня търговци, отидохъ въ дома на ковача, дѣто са растърсихъ и намѣрихъ сѣндѣцитѣ. Напразно горкійтъ човѣкъ са оправдаваше, че ималъ одного слуга, който